

Box

Drini, F. N.
Limodigued,
En Tale,

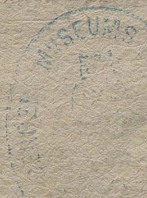
95d 066704

Frimodighed,
En Tale,

Holden den 15de Trinitatis
i Korskirken

af
S. M. Brøn.

Bergen 1807.

Troft hos R. Dahls Bøger

Bøn for Prædiken.

Gud skal for Alting raades: Thi Alting han formaaer: Den bedste Vej og Maade han, ene han forstaaer. Paa ham jeg sætter Lid; Mig og alt Mit bevare. Og vogte mod al Fare Skal han i Vaadens Tid. I dennes Tro styrk os alle, vor Fader! du som er i Himlene is.

Sørger ikke! Saa læses tre Gange Jesu Ord til hans Disciple i Dagens Text, og trefold Held skulde min Tale virke, om jeg, som han, kunde med dette Kraftsprogrense Lusten og bortblæse de mørke Skyer, som nu indhulle saa mangen ellers munter Aand i nyk Taage. Saa skulde jeg med dette Ord bane mig ad Vej til det jeg egentlig idag vil tale. Sørger ikke! Gandstke sorgfri ere vel ikke de fleste idag i denne Forsamling. Dagens Unliggende er ogsaa dertil alt for alvorligt. I den svage Qvindebarm især banker vel nu mangt et Hjerter, og hvo vil laste det? Om Hustruen sørger for sin Mand, Moderen for sin Søn, den Trolovede for sin Fæstmænd, Søsteren for sin Broder, dette er kun i Dagens Orden. Ikke bebrojdende, men trøstende, men broderlig bedende siger jeg til disse skrækkede Duer: sørger ikke! eller: sørger, men lader eders Sorg gaaue det Hele! Indsiger til Gud i eders Bønner! eders Sorg skal give dem Liv; og den Gud, I tilbede, kan gjøre langt over de Ting, vi enten bede, eller forstaae. Sørger! men eders quindelige Sorg oplyde Ild i Mandes Barm, om de skulle gaae ud i Kamp! Sørger! omfavner enhver

enhver Eine sorgende; men aiver eders Sorg kun-
 dette Sprog: Bestjærmer os Værgeløse! Udlevede
 Oldinge! sørger ikke! I have havt Tid nok til at
 pakke ind til den lange Rejse, til at bestille eders
 Suns, til at adspørge først Guds Rige og hans
 Retfærdighed, og ere i beredde til at møde Gud,
 saa ere I det og til at møde væbnet Fiende. Men I
 ønske vel, og Duffet er Oldingen værdigt, at samles
 i Fred med eders Fædre; men skal det komme anderle-
 des, saa sørger dog ikke! Naar I dog vide, at I
 gaae ind i den Hvile, som er tilovers for Guds Folk,
 saa stor Sag igjennem hvilken Vej, I komme
 at gaae, enten Gotesfengs Død udvuster eders
 Livs ubrændte Eys, eller en Bombe falde ned paa
 eders Skalbende Iffe. Og hvad have I at miste? I
 det høieste kun saa Nar, kun en saare liden Rest af
 de onde Dage, om hvilke I dog allerede sige: De
 behage os ikke. "Nej, svarer mig en valker Graa-
 hardet, som endnu har varmt Hjerte, "jeg sørger,
 men ikke derfor; ikke for mig selv, men for min raffe
 haabefulde Søn, om jeg maatte see ham falde for
 Sverdet" Ja, naar han er falden, skænker jeg dig
 din Sorg; men Hjertesorg kaldte jeg det endnu ikke;
 du skulder hans Amdelse nogle Taarer, om dit matte
 Nje endnu har dem; hans Gravhøi en Bautasteen,
 om din skælvende Haand endnu kan oprejse den; hans
 Støv blide faderlige Velsignelser; den Gjæld kan du
 betale saalange du drager Aande, og denne Tanke fors-
 milder din Sorg: "jeg har ofret en Søn; men paa
 Fødelandets, paa Pligternes Alter. Hvad om jeg
 maatte see ham afkræftet ved Udsævelser at bse for
 Tiden? For Tiden skulde dette lagt mine graae Haar
 med Sorg i Graven. Eller om blot Gotesfengs Død
 havde stukket mit Kikalon, at det vianede for mine
 Øjne, maatte jeg ikke endda have sagt: "Herren gav,
 Herren

Herren tog, Herrens Navn være lovet! Thi
sørg ikke, ærværdige Olding! og overalt! sorg ikke for
den Dag imorgen! Fienden er endnu ikke kommen;
Gud kan endnu bortførne ham fra os; og lad end
Ordet: til Baaben! til Baaben! i dette hellige Dje-
blis, saa sørg ikke! din Son er dog ikke død endnu,
det er heller ikke sagt, han skal døe, fordi Pligt byder
ham at gaae i Strid. Og maatte du end see ham i
Kampens Hede, saa skal denne Tanke: min Son er
i Fare, opsluges af denne større: Bort Fødeland er i
Fare, og min Son er een med iblandt dem, som
forsvare det. I Krig! sørger ikke! I ville vel nødige see
eders Liggendese i Fiendens Hænder, og I have mest at
tabe og denne Sorg være eder skænket. Men sørger ikke
for det mere, man kunde komme at fordrø af eder i
Krigstør, end af den Fattige! Denne Sorg skulde
gjøre eder uværdige til at boe i et Land, hvor I sil
held til at samle saa meget. Den fattige Soldat vover
dog mere: han vover Livet; for eder vover han det.
Thi ventelig brues han først, og sættes der, hvor
Krigen er haardest, og derfor elsker og ærer ham!
Man strider længe førend man kalder eder med til
Strid. Men lad dog ikke eders Sorg undrage eder
fra Deltagelse i den almindelige Nød, sikker eders
Guds, saa godt I kunne, imod Fiendens Bold; men
tilsperrer ikke eders Magasiner, ikke eders Skatte,
om stridende Borgeres Færd og Trang skulde fordrø et
Offer. Det staar skrevet, og det er skrevet for dig,
du Krig! Det gjælder ikke dine Arme og Skuldre,
ikke din Haandærb og Krigsøvelser; men det gjælder
din Formues Fædme; det gjælder den Sjønne Ollie,
hoormed saa mange Hjul saa lættelig kunne bevæges.
I og disse Ord til Hjerte: Er du efterladet paa
Nødens Dag da skal din Kraft worde ringe.
Ordspr. 24. Men Herrens tre Gange sørger ikke,
gjælder

gjælder kun al Sorg for Tiden; og Livet har desuden i dette Nu saa mange sande bittere Sorger, som ikke lade sig bortmane med Ord; Sorger over Bennefs Tab, vi ikke kunne oprette, eller anavende Hjertenag, eller krænkende Armod, eller forsmædelig Svatom, eller Sinds Svaghed, mørke Tanker. Hverdaags Plager vist nok alle; men under hvilke, naar man hør nogen af dem, enhver gaar kroget og saare nedbøjet. Til dem vil jeg sige: Sørger! Imaa vel; men eders Sorg ligne kun Børnegraad, naar kærlig Fader bruger Riset. Sørger! jeg ærer eders Sorg. Ja, om I sørgende glemte eders og vore Farer, saa bedøvende kan Sorg blive, saa dybt nedtrykkende Korset paa svage Skuldre; jeg skal ikke bebrejde eder, jeg skal gøre kun hvad jeg kan og bør: ynke eder, frembære eder i mine Benner til Gud, bede for eder ret hjertelig hin gamle Ven: Gud trøste dem alle, som forrigsunde er, hvad enten de ere fjærn eller nær! Men jeg er opstegen idag i denne Garnisons Kirke, for at tale til en gandske anden Mennefsklasse; til Mænd, som have grebet til Vaaben, for om mueligt at værgæ mod Bold, som truer. Jeg vilde sørge selv, om jeg kunde læse Sorg i deres Sjæle. Der turde, det troer jeg gjerne, gives ogsaa iblandt dem Nogle, som bare een eller anden af de nysnævnte virkelige Sorger, til dem vilde jeg sige: sørg ikke, eller i det mindste: alemmer eders Sorger i Vaabens Stund! lad dem blive hjemme indtil videre, eller hvad som er bedst af alt: Kastet al eders Sorg paa Herren, han skal sørge for eder! i Petr: 5, 7. Men dette er, lovet vare Gud! ikke endnu Tilfældet hos Mængden. Jeg seer saa megen Raffhed i alle Bevægelser; saa megen Lovvillighed hos alle dem, som endnu ikke ere fuldtaligen øvede i Vaaben, at jeg kun skalde vanære dem, om jeg sagde: sørg ikke! Jeg seer meget mere en Udantand

antende, som brænder Skiont, og jeg vil kun lægge
Lønder til Ilden. Jeg seer den kraftfulde bredskuldrede
Soldat og læser disse Ord i hans Pande: Jeg gaaer i
mit Kald; jeg seer agtbare lykkelige Borgere, som
forlade uforsædne deres eget Kalds Eysler, og medens
de sovede saa i Vaaben, robede grandgivneligen dette
Forsæt: Vi ville blive som Soldater saa brugbare til
Strid; jeg seer en Ungdoms Skare let legende med de
frygteligste Stridsvaaben, som om enhver af dem
tænkte: ogsaa jeg vil lære at gjøre Gavn som den
Fjækkeste og bedste Borger. Til alle disse muntre
Borger for Bærgeløse vil jeg kun idag tale et apostolisk
Ord; dette Ord, tagen af min Religions den hellige
Bog, af Pauli Skrivelse til de Ebreer, 10 Cap: 35
B. Raster derfor ikke eders Frimodighed bort;
thi den haver en stor Belønning! Her er Op-
muntring til trofast Brug af det skønneste
Vaaben. Jeg nævner det skønneste Vaaben,
naar jeg nævner 1) Frimodighed: Vaaben. Ja,
al Være for dem, især, naar de bruges til Forsvar mod
Angreb, til Selvbekjæmpelse; bleve de endda farvede
med Menneskeblod, de vare dog altid lige blanke.
Men i Angriberens Haand, som overfalder fredelikkende
Mand, ere de kun sindrige Opfindelser til Mord og
Niddingsværk; og om de skinnede som Firmamentet,
vilde jeg dog ansee dem som Afgrundens forreste Frem-
bringelser. Men Vaaben til Forsvar, eller vel endog
til Angreb imod Fiende, som først yppede Krig, al
Være for dem! Naar Krig truede den fattige, men
fredelikkende Mand, da var det Tid for ham, om han
var værgeløs, at gjøre det, hvortil Jesus, Skiondeien
anden Mening, raader sine Freds Sendebud: at
sælge sit Klædebon og Kjøbe et Sverd. Luc:
22, 36. Da elsker den formuende en staalsat Strids-
øye mere end trespændige Armsbaand af Guld; en

Jernskjorte mere end Purpur og Gøldenstulles Klæde-
bon. Saa tænke i det mindste om Baaben vore For-
fædre, de gamle Norske. Baaben, ja, al Ære for
dem! Vi kunne ønske os nu flere end dem vi have;
og brister os noget til klækkelige Selvsforvar, saa er
det netop Baaben; thi det er dog ikke altid at stole paa
hvad ofte gjelder, og hvad som vel i ypperste Nød oasaa
maatte gjelde hos os: Rask Mand fik altid Bærge.
Men med al Ære for Baaben, det bedste, det skjens-
neste er dog det, som ligger herindenfor i den strikbare
Mands egen Barm, det er: Frimodighed. Hæng
Kobberrustning paa den Fejges Skuldre, det ned-
trykker ham kun, beskjærmer ham ikke. Hvo har ikke
hørt om David i Sauls Harnisk, han kunde hverken
flygte eller føre sig; han slængte det bort, tog sit eget
Baaben, det var let at bære; han tog sin Frimodighed
og gik mod Kampen Goliath, og Goliath faldt for hans
raske Haand. Frimodighed er et skjendi Ord i vort
Sprog, og beskriver hos Kriagerendenskjønneste Sind
Stemming. Det indeholder noget mere og noget langt
elstvarligere end det vi tænke os, naar vi navne blot
Mod; derved forstaae vi, som oftest, kun Sarens
Sorag, og dette var oftere Fejl end Faldkommenhed.
Men at være frimodig, er at besidde sin Mands reilige
og uindstrænkede Brug, hvad der end truer, møder,
eller omringer os, hver efter sin Mands Kraft. Det
følger altsaa ikke af denne Beskrivelse, at hver frimo-
dig Mands Aand skulde være den stærke, den vidoms-
fattende, den alt med eet Blik overskuende, den, som
opdager eneste Rådningensvej strax, naar ingen anden
seer Vej til Rådning. Der gives maastee kun eet eneste
saadant Rådskab iblandt Millioner. En saadan, med
slige Talenter udrustet, Helt, syntes kun Kriageres-
nes Gud en skjelden Gang at frembringe, naar han
enten vilde et betrængt Folks Frelse, eller han agtede
at

at bruge ham til flere Nationers Nis. Nej, Frimodighed kan være Soldatens, den Ensoldiaes, menige Mand's Gave. Ja ja, Gave var det ogsaa: ikke vor egen Frembringelse, ikke andres Frembringelse hos os; men Gave, Gave fra Lyfenes Fader, Naturaave først fra hans Slaberhaand; men som endda enten kan opelkes, eller qvales. Alle fik den rigtig nok ikke af Naturen; svaag Frugtsaglighed, bange Tvivlsraadighed, Hang til Mismod blev Nogets sørgelige Udstyr. Foragte disse Skrøbeliaer, bør vi ikke; men ynke dem; vel ikke tage dem med os i Strid; men dog heller ikke udstøde dem af Samsundet; kun sætte dem iblandt vore udlevede Oldinge og svage Qvinder, og dem foragte vi jo ikke. Vi, som ere frimodige, vi talke Gud og lade det være saat til enhver af os: Hvad har du, som du ikke har annammet? Men hvor endoa Frimodighed var Mængdens Naturgave, kunde Opdragelse og Stadsforfarning qvæle den, og Mangel af Religion vanskebe den til vild Frækhed. Hvor Borgere vare Slaver, fandt man dem aldrig frimodige; de fulgte enten den høistbødende Plagers Bink iblinde, eller, naar Taalmodighed forgik dem, bede de i Lanken, som bundne Bjørne, og lykkedes det at synderrive den, besleedes de vel af en Slaas Driftighed og Mod; men det var rasende Fortvivlelse, Frimodighed var det ikke; og du saae da kun der det vilde Dyr. Nej, kun der, hvor fornuftig Frihed nydes under faderligt Regimente; kun i Stater, som vore, kan du finde hos Mængden Frimodighed: og saacet Religion, Religion som vores, tillige opelkes den, da bliver Frimodighed er Baaben, som gjør endoa dem skælle, som vare fødte friske, der bliver Frimodighed en iboende Mand omsider, skionde den fra Beandelsen ikke var Naturaave. Ja, jeg skal ikke lægge Skjul derpaa: det er ikke Arias
mænd

mænd Paulus tænker sig i Terten, men sande Christne;
Christne, som dog altid ere i Strid paa Jorden; og
her er Taler til saadanne Christne, som allerede havde
afslagt stærke Prøver paa Frimodighed. Saa heder
der i nest foregaaende Vers: J antog med Glæde
at de røvede eders Gods; thi J vidste, at J
havde i eder selv et bedre og blivende Gods i
Himmelen. Antog med Glæde, siger nu her ikke
egentlig Glæde; thi de havde dog vel heller villet behol-
de deres Gods, end seet det i Røverhaand; men J
antog med Glæde, siger her: J taalede det uden
Sorg, da det ikke kunde anderledes være; J droge
ikke et Suf derfor. De kunde tænke J, ikke tage
det bedste, ikke giøre os værgelose. Vi have i os
selv et bedre et blivende Liqgendesæ i Himlene,
og dette var Forsikring om Guds Naade i Christo,
fast Saab om evig Salighed i Himlene, naar vi
døe. See, Andægtig! dette var ikke Løssore, men
fast Friendom, som ikke behøvede at forvares i hvelvede
Skieldere; dette havde de i dem selv. Da nu spørger
jeg eder J, som have meget Gods, hvilket J med
mangeaarig Anstrængelse redeligen have samlet, vilde
det ikke være haardt at see eder det voldelig berøvet
lige for eders Dine? Maatte J ikke tilstaae, at hvo-
der udholdt denne Prøve uden at draage et Suf derfor,
hans Frimodighed var ægte? Men saadan er enhver
sand Christens; thi han føler, at det han har i sig
selv, holder ham skadesløs for alt hvad han udenom
kan miste, og gjælder det Strid i bogstavelig Forstand,
er denne Frimodighed et Baaben, med hvilket vi seire
om vi og døe i Striden. Dette er derfor den frimodige
Christens Stridsfang: Er Gud formig, da træde
kun hvad mig vil imod, jeg kan i Bønnens
Glæde det trampe under Sod. Vil han mig
gjærne høre, har Sæderen mig kjær, hvad kan
mig

mig Sienden gjøre med overlægen Hær? Of
det skønne Baaben, som denne christelige Frimodigheds
h d er; men det gjælder tillige om 2) En trofast
Brug deraf. Kaster ikke eders Frimodighed
bort! Om vi overgave os hvor det endnu var Pligt at
stride; om vi toge Flaagen, naar vi endnu burde staae,
dette var at kaste vor Frimodighed bort, og jeg bør
ikke følge det. Farens Hjælp kan ret dertil blive freis-
sende. Om du ikke modvillig bortkaster din Frimo-
dighed, du bør dog tænke dig det, som mueligt, at du,
naar det er ramme Alvor, kan komme at tænke anders
ledes, end medens du kun leger med dine Baaben.
Du bør derfor opsøge forud alle de Baand, hvormed
du kan binde din Frimodighed saa stærkt til din Sjæl,
at ingen og intet kan afsørste dig dette dit bedste Baaben.
Disse Baand ere først og fremst: Bøn og Tro.
Bed til Gud: Bevar det, som du har nedlagt i
mig! og jeg vil svare dig i hans Navn: Seer det end
farligt ud, du tør dog ikke grue; thi du skal frelse
skue fra al Miskundheds Gud. Troe paa ham og
vid, at hos ham ere Udgange endog fra Døden.
Dog, Døden nævnte jeg, gjør Paat med den seerend
du gaaer i Strid! I Stridens Hjælp maa du hver-
ken tænke paa Død, eller Sm, eller Evighed; afgjør
dette forud; adspørg først Guds Rige, og forsikre dig
om, at du skal komme did, om du og falder i Striden.
Denne Grundsaaning være grundfæstet i din Barm
for Slag begynder: Lever jeg, saa lever jeg i Her-
ren; døer jeg, saa døer jeg i Herren, og hvad
enten jeg lever eller døer, saa skal jeg høre Her-
ren til Rom: 14. Dette forud afgjort, saa taber
du aldrig din Frimodighed; saa gaaer du djærvelig
frem og, er Sejer muelig, du vinder den. Men der
gives og andre udvortes Baand, som kraftelig binde
Frimodighed fast til dit Hjerte. Her skal jeg, som
evangelij

evangelist lærer, ikke opøge til Had; ikke fremmane
fra sin Afgrund den Helvedes Jurie: Brede.
Brede er et kort Raseri, og naar det har udraaset, er
kun Afkræftelse tilbage. Desuden de Mennesker, som
have angrebet nu, de hade ikke, de adlyde kun. Men
eer tør jeg nævne, og det er stort for Krigeren: retfær-
dig Sag. Men at vi have den, er indlysende; det
var ofte tvetydigt for menige Mand, og stundom maatte
de vel gaae, de Arme, modvilligen i uretfærdig Strid,
dette er nu sjensynlig Tilfældet med vore Ziender;
men med os, at vi have Ret; at vi kun skulle stride
mod Bold; at vi hidtil have villet, og endnu kun ville
Fred; derfor lader os ikke kaste vor Frimodighed bort,
aldrig glemme hvad Skrevet staaer: Det er retfærdigt
hos Gud at give dem Trængsel, som trænges
eder; men eder, som trænges, No med os i vor
Herres Jesu Christi Aabenbarelse 2 Tes. 1.
Dernæst hvilket Skjont Baand: Kjærlighed til Regjer-
ring og Fødeland, Fordi vi her i umindelige Tider
nyde Frihed og Ret under faderligt Regimente, derfor
elske vi Staten og Landet; derfor ville vi ikke bortbyrte
vore skaldede Bjerge mod Frankernes og Britternes
fæderne Lande; da vi kunne, uden Hyllesprog, sige til
vore Landes Bestyrer som Terullus til Felix: At vi
nyde stor Fred ved dig, og at mange rette Ting
stee dette Folk, formedelst din Forsyn, det an-
namme vi baade aldeles og allevegne med al
Taksigelse. Act: 24. Saa er det en Lyst at stride
for saadan en Staat, det er at stride for vort eget Bedste.
Bort med alle elendige Rjegerier over formeente Mis-
greb i Politikken! Hvorfor et Punkt blottes, og ee
andet bedækkes? Det er mueligt, at den bedste Wils-
lie og den modneste Wisdom kan fejle; men det er evig
sandt, at vi staae for lavt, for langt borte til grande
at see og ret at bedømme Bestyrelsen i det store Hele;

vi trænge endnu mindre ind i fremmede Kabinetter
mærke Værksteder, for at vide hvad Arælist derfra
smedes mod os, og hvad ifølge deraf for vort eget var
rimeligst at beslutte. Et vide vi vist, og det er klart
som Dagen, at vor velstaaende Regjering elsker Land
og Folk, og anstrænger sig som den bedst veed og kan,
til det Heles mueligste Beskjæmmelse. Tvivler nogen
herom, han burde landsforvises, eller afskjæres fra vort
Stadslegeme, som et Ledemod, anstuet af den kolde
Brand. Nej, vi elske Konge og Fødeland, og have
Grund dertil; derfor, naar det er i Fare, da ladet os
ikke laste vor Frimodighed bort! Endelig ere der
endnu Baand, som kunne opretholde vor Frimodighed
og gjøre den umistelig for ærelser Mand, det er Ex
empler; jeg vil ikke tale om dem fra Hedenoid, da
Nordmænd bleve erkjendte som de kækkeste Folk i hele
Verden; da de vare Britternes Stræl endog paa Ha
vet; da de erobrede Provinser midt i Frankernes Land
og gavedem sit Navn. Nordmandiet bær det
endnu, og Indbyggerne nedstamme fra vore Fædre.
Og er Skjæbne meget siden forandret, saa turde jeg vel
sige saa stort et Ord, at man endnu indtil denne Dag
aldrig har kunnet bebrejde Nordmænd Fejghed, og
skulle vi da nu først denne Gang begynde at laste vor
Frimodighed bort? Nej, Klippernes Sønnen skal
svare: Bære hvad Fædrene vare! Men vi have nyere
Exempler: Sjællands den valkre De gav hin 2den April
Skjønne, og giver dem endnu Skjønnere i disse Dage.
Dannemarks de lave Slætter have sig himmelhøjt og see
ned paa Norges knudrede Fjelde, og en Røst høres der
fra til os: norske Baabenbrødre! værere frimodige som vil
Ja, højere end disse Dannemænd kunne vi ikke bringe det.
Når kjære Kongeborg gaar ret i Spidsen og efterlader
en Fodspor, værbigge at træde i, om det og var for Oldri
tens de nyeste norske Kjemper, og selv denne Konge
borg

borg er endnu mere blottet fra forholdsmæssige Væren
 imod den Overmagt, som nu angriber den, end vort
 Bergen imod den Magt, som kunde trænge sig ind til
 os; men den har Mand, og disse Mand have endnu
 ikke kastet deres Frimodighed bort. Og Skulle da vi
 i det Mindre ville være ringere end de i det Større?
 Skulde vi vorde saa stolt et Broderskab uværdige?
 Ja, eet endnu: Israël blev engang værgeløst i den
 svage Sauls sidste Regjeringsaar angstet af overløgne
 Fiender; men Gud havde givet Landet en Kongesøn,
 en Jonathan, og denne ene blev den fallende Trones
 Synne og Philisternes Skæf. Men Gud gav os en
 Frøderik. Gud bevare ham i Jesu Navn, hvor
 han nu farer fra Sted til andet som en Lynild, hvor
 han nu gandske glemmer sig selv, for kun at tænke paa
 Betrængtes Frelse, for dertil at vikle mandelig stærk
 og nær. Og Skulde da vi, ene vi, blive en saadan
 Thronarving uværdige? Nej, heller døe, uskadte
 heller døe, end overleve denne Skjændsel. Brødre!
 kaster derfor ikke eders Frimodighed bort! Stort er
 Exemplet. Denne ene Helt, elsket med Hætte som
 han er, bør kunde indblæse, om det og var Uslinge,
 Frimodigheds Vand. Men vi ere ikke Uslinge. Vi
 ere Mand, vi have Kraft, og Mandes Kraft kan meget.
 Vor Kraft har Baaben saalange vi beholde Frimodig-
 hed. Vor Ungdom har Kraft, og den rettelig
 stærk, kan maale sig med Kraft og Styrke. Hver
 Olding skal derfor sige til sin Søn, som jeg vil sige til
 min'a, som gamle David sagde døende til unge Salemon.
 Jeg gaaer bort ad al Jordens Vej, saa vær du
 frimodig og vær en Mand. i Kong: 2. Og
 spørge vi endelia til sidst, som vi gjerne spørge om Aa:
 Til hvad Ende? hvortil nyttigt? hvad kunne vi haabe

a) Min yngste Søn Ludvig, an'a: som Bombardør ved
 en Kanon.

af saadant Brug, af et saadant Vaaben, som Frimodighed? Teyten svarer: Den haver en stor Belønning, og dette Guds Ord være 3) vor Opmuntring. Den haver, vel at mærke, ikke den faaer en stor Belønning. Det er ikke for Gaennlyten Paulus her udsætter Folkemad; han lover ikke dem, han skriver til, at de skulle faae deres røvede Guds tilbage, deres smertelige Tab oprettet; han lover dem ikke, at de siden skulle træde paa Roser; han siger meget mere i det strax paafølgende Vers: **J have Taalmodighed behov!** Men om deres Frimodighed skriver han, den de havde givet Prøver paa, den de endnu vare i Besiddelse af: **Kaster den ikke bort, den haver en stor Belønning!** det er: den belønner sig selv, og saa er det. **Mismod og Feigbed straffer sig selv, gjør hver Orde dobbelt tung, hver Fare dobbelt angstende og hvert Fiendes Sværke dobbelt imod vor svageste Side.** Men Frimodighed har den modsatte Belønning, og den er stor. Og vel os, at det er saa, især i denne Krig, som nu ruuer. Vi turde neppe love os saadan Sejer, som i mangen anden Svrid; Sejer, som giver rigt Bytte og erobrer nye Lande. **Nof vundet, om vi kunde rædde vort eget, beskjærme vore hjære Vane, afværge Vold fra vore Grændser: saa har vor Frimodighed allerede belønnet sig rigeligen.** Og da om noget falde, og Esterfløgtens Nos kunde røre ham, vilde vi **Prive paa den Frimodiges Grav: du gif med Liv og Byst paa Pligternes tyngste Bes; du tabte Livet, men ikke din Frimodighed; med den mødie du nu for Gud og kunde sige: Jeg har stridet den gode Svrid, fuldendet Løbet og bevaret Troen, og her finder jeg Ketsfærdigheds Krone henlagt for mig.** Derfor, Mand! Brødre! **kaster ikke eders Frimodighed bort, hvilken haver en stor Belønning! Sørger ikke for den Dag imorgen! I vide jo dog ikke mit i**
den

den dybeste Fred, hvad Morgenstunden giver. I Fred
dør den raske Mand af et Slag; det skønneste Slot
fortæres af Ild; et heelt Eissabon synker ved Jordstjælv,
og ingen vidste Dagen forud, hverken det ene, eller
det andet. Mod disse Fiender hjælp intet Vaaben,
ikke engang Frimodighed. Men i Krig, o! der gjer
Frimodighed Vunderværk, der er kun Mennesker mod
Mennesker, og mange imod faa afgjøre endnu ikke
Sejeren. Kjærlighed til Konge og Land gjer meget,
retfærdig Sag gjer mere; Gud gjer mest. Herren
vor Gud er i Himlene, og hvad han vil, det
gjer han; han raader for Sejeren allene; ham allene
paakalde vi Herre Zebaoth! Styrke hører dig til!
vær du vor Gud, vor Soel og vort Skjold for Konge
og Land, for Land og By, for Huus og Hjem! Ude-
bred din Skraal over Fredsforstyrreere og din Flig til
Beskjærmelse over den angstede Kongeborg, at den
snart maa aabne sine Porte for din Salvede, vor
allernaadigste Aftveherre og Konge, Kong Christian
den Syvende, at han der snart maa kunne sige:
Min Sjæl kom igjen til din Kongelighed; thi Her-
ren gjer vel imod dig! Styrk vor dyrebare, vor
uforlignelige Kronprinds hans Kongelige Højhed
Prinds Frederik! Tal at du gav os ham, og at
du gav ham af Frimodighed en dobbelt Gave! Tal
at du gav os i denne Prinds en Mand ubesmitet af
qvindagtiggjørende Velsøst! Tal at du gav denne
Mand en Hustru, som han elsker! og giv ham snart,
naar du har kronet hans mødefulde Anstrængelser, at
udhvile sødt i hans velsignede Marias Arme! Vi
bede ret inderlig for Hendes Kongelige Højhed Maria
Sophia Frederike medens hun beder for Hendes
og vor Frederik, giv Hende hvad Hendes Hjerte
begjærer! thi Hun frygter Gud og elsker Folket, saa
krones hver Mandes Døste i begge Riger; saa faaes

vor Kongesøn Sejer og Landet Fred. Dine Skydes
engle staae en Vognborg om dette høje Par, om det
gandske Kongelige Arvehuus, om det hele Land, ja
ogsaa om denne vor By! Giv de Højstødende her
Raads og Styrkes Aand! og styrk Frimodighed hos
hver Mand i Vaaben, at om det skal gjælde, ingen
forsager i Vaadens Stund, ingen laster sin Frimos-
dighed bort! Kom Gud! Skaber! o Helligaaand! og
giv os at stride alle t een Aand, og staae alle som een
Mand; men for alle Ting forsikke os alle om vor
himmelske Faders Raade i Jesu Christo! saa skal
dette være frimodige Christnes Balsproa imod Fiender
og Trængsler imod Nød og Død: Vi annammede
ikke en Trældoms Aand til Frygt; men en
sønlig udtaarelses Aand, ved hvilken vi raabe
Abba Fader! Amen.

